Я кину все. Я вірю в кілометри —
обвітрені, задихані і злі.
Багато їх у матінки Деметри,
яка була богинею землі.
О, розмотай шляхи мені, богине!
Світ за очі від себе забіжу.
Рятуй мене, врятуй мене, бо гине
моя душа, задивлена в чужу.
Так ніжно, так беззахисно, так віддано,
так всупереч тверезому уму.
Врятуй мене розлукою і віддаллю, —
ні спогаду з собою не візьму.
В гірких оазах сонячної цедри,
де грім тримає зливу в рукаві,
де тільки версти, дерев'яні зебри,
пасуться в запорошеній траві, —
хай буде степ, хай буде ліс і гори,
хай вибухне земна твоя пралють,
коли лихі на око семафори
мені дорогу смутком переллють!